

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 24.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874683936/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

ind i Begejstringen, og de mange Vandes Lyd tonede sammen i Tilbedelsens Jubelkor, og alle Hænder strøede Palmer paa Fredsfyrstens Vej. Laa deri ikke et Fingerpeg for os? Var det ikke et Bevis paa, hvorledes Gud lokkede og drog os og forstod selv at lede vore verdslige Længsler til vor Frøelse? Derfor skal vi møde i hans Hus, selv om det lykkes os, at intet drager os derhen. Selv om vi, som vi kalder det, ikke føler os oplagte. Et Ord, der stammer fra den hellige Kilde, kan bringe Troens dulgte Frø til at spire op, saa det bliver en Palme med Grene, hvormed vi kan bestre Herrens Vej. Hver Menneskehjertets opadstigende Trang, hver ren Glæde eller Sorg helliges, saa snart vi strø dem ud som Palmer for den hellige. Det, der rører sig dunkelt i Hjertedybet: undsigelige og vingeløse Længsler, er maaske Tegn paa Gæring i Troens Palmefrø; men for at det kan vokse og stige op mod Lyset, behøves Naadens Solstraale. Og denne Straale glimter frem, hvor Ordet forkyndes i sin Renhed; derfor skal vi alle ile til og lytte til Ordet, at Palmen kan vokse kraftig og frodig, saa at dens Grene kan forherlige Herrens Sejrstog hen over Jorderig.

Fru Cecilie havde lyttet spændt og ivrig til Talerens Ord. Tankefuld, dybt hensunken, gik hun hjem. Det var, som en Efterklang af den paa én Gang bløde og kraftige Røst satte Lydbølger i Bevægelse dybest i hendes Sjæls Indre. Endnu var det kun Ordernes almindelige Musik, der gennembølgede hende. Hun havde skyndt sig at komme ud af Kirkedøren og gik hurtig hjem for ikke at blive tiltalt af nogen. Uden at gøre sig det klart, var det sagtens Frøken Sperling, hun nærmest var bange for at falde i Klæerne paa.

Det var blevet halvklart og let Frostvejr. Da hun var kommen hjem, laa Haven med de snepudrede Buske i en mild lyseblaa Tone foran Vinduene. Han satte sig ved et af dem, og med begge Albuerne paa Bordet og Kinderne støttede paa Hænderne gav hun sig hen i sine Tankers Vold. Præsten havde talt om at hellige det, der dulgte sig i Hjertedybet, vor ubesteunte opadstigende Trang. Havde hun ikke saa tit følt noget saadant? Jo, saa længe hun mindedes, havde hun følt en inderlig Tørst efter Lykke, og denne Lykke maatte da navnlig være at finde i Kærlighed. Hendes Lærerinde havde, da hun var Barn, hebrejdet hende, at hun var allfor kælen. Hendes Fader havde tidt, naar hun ved hans Hjenkomst fra en Rejse vilde modtage ham med aabne Arme, knækket hendes Følelses Blomst ved et venligt, men

dog kelig affærdigende Klap paa Kinden. Hendes Mand havde været altfor verdslig adspredt og havde ført hendes Liv hen i samme Retning. Da havde Povlsens ungdomsstærke Skikkelse fængslet hende; hendes Hjerte bankede af Angest, da hun tænkte paa hin Riddelar. Hun søgte nu at mane hans Billede ud af Tanken. Det mindede hende om, at hun havde været paa Randen af en farlig Afgrund. Men de Ord, hun havde hørt, syntes hun, havde givet hende Nøglen til hende selv. Hun maatte bøje sin Længsel efter Lykke og Kærlighed ind under Naaden. Bibelske Ord, hvormed hun aldrig havde forbundet nogen Mening under sin Udenadslæren af dem i Barndommen, dukkede op med en forunderlig stærk Klang i hendes Indre. Det var, som hørte hun dem udtale af Præstens klangfulde Stemme, og Billeder fra de bibelske Fortællinger, Samaritanerkvinden ved Brønden i Sikem, Kvinden ved Farisæerens Gæstebud, tonede frem i en dirrende Lystaage for Fantasiens Øje. Men, lød det saa i hende: hvad skal jeg gøre for at hellige og mætte Kærlighedslængselen? Hyppig, saa tit som mulig, maatte hun høre denne herlige Præst, hun maatte tale med ham! Ved denne Tanke løb der en kold Gysen igennem hende. Tænke sig Ansigt til Ansigt med ham! Vilde ikke Ordene dø af Skam paa hendes Læber, naar hun skulde tale om, hvad hun aldrig havde talt om til nogen, hvad hun aldrig havde villet eller kunnet lade komme til Klarhed for sig selv? Og hun maatte tale med ham. Sæt, han i dette Øjeblik traadte ind i Stuen og ved venlig Aabenhed indgød hende Mod til ret at give sig hen i Samtalen med ham! — Hun kildrede sin Fantasi ved dette Billede, der paa én Gang skræmmede og fængslede den.

Som en Søvgængerske vandrede hun dernæst om og besørgede sine smaa Husgerninger, da det paa én Gang faldt hende ind, at det var Søndag; hun maatte altsaa vente Povlsen om Eftermiddagen. Hvorledes skulde hun modtage ham? Hun troede sig sikker paa, at i disse nye Tankegange vilde han være en fremmed, ja at han endog vilde være fjendtlig stemt imod dem.

Han kom ganske rigtig til sædvanlig Tid. Fru Cecilies Forlegenhed gav hendes Væsen noget iskoldt, da hun modtog ham. Povlsen studsede og blev straks forstemt, men søgte en trøstende Forklaring ved at sige til sig selv: Aa hvad — Fruentimmerlauer. Han slog ind paa sin sædvanlige spøgende Tone og fortalte en Historie om en af Egnens Præster, som var meget forbitret paa Pastor Alstrups Popularitet, der bragte flere Beboere i de omliggende Pastorater til at løse Sognebaand og saaledes skadede dem